

Evangelizarea și mărturia personală ca stil de viață

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: 2 Corinteni 3:2,3; Matei 9:36-38;
1 Corinteni 9:20-22; Marcu 5:1-19; Ioan 17:11-19.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „În Iope era o ucenică numită Tabita, nume care în tălmăcire se zice Dorca. Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii.” (Faptele 9:36)

Gândul central: Fie că recunoaștem sau nu, toți credincioșii transmit un mesaj prin viața pe care o trăiesc.

S-a afirmat adeseori că a deveni creștin nu înseamnă doar a adera la un set de convingeri, ci și a adopta un mod de viață, un stil de viață. Ceea ce credem ne va influența în final deciziile pe care le luăm și modul în care trăim.

De asemenea, este adevărat că aceia care pretind a fi creștini sunt urmăriți îndeaproape de ceilalți, pentru a vedea dacă viața lor corespunde cu convingerile pe care mărturisesc a le avea. Fie că vrem sau nu, cei care ne urmăresc învață de la noi. De aceea, întrebarea care contează nu este *dacă* îi influențăm pe ceilalți și dacă le transmitem un mesaj, ci, mai degrabă, *cum* îi influențăm și *ce* mesaj le transmitem.

Este bine să nu uităm niciodată cât de importantă este influența pe care o exercităm în mod neintenționat, dar, pe de altă parte, trebuie să facem planuri pentru ca oamenii să poată face o legătură între credință și stilul de viață. Săptămâna aceasta, vom studia despre modul în care stilul de viață creștin contribuie la relevanța credinței în existența de zi cu zi.

Cum am fi putut să-i recunoaștem pe urmașii lui Isus din primul secol? Pe preoți și pe farisei puteai să-i recunoști după modul în care se îmbrăcau. De asemenea, puteai să recunoști un pescar, un țăran sau un soldat roman după port. Dar un creștin cum putea fi recunoscut?

1. Potrivit cuvintelor Domnului Isus, care este semnul special după care pot fi identificați urmașii Săi? Ce înseamnă aceasta din punct de vedere practic? Ioan 13:35

Mântuitorul a spus că, dacă ne iubim unii pe alții, oamenii vor ști că noi suntem ucenicii Săi. Ce anume îi va convinge? Dragostea în acțiune. Dragostea noastră pentru Domnul Isus și pentru frații de credință determină modul în care ne raportăm la voința lui Dumnezeu și modul în care ne purtăm unii cu alții. Mai mult, dragostea și preocuparea față de cei din afara staulului Său vor determina și modul în care ne vom purta cu ei. Aceasta este predica pe care o vor vedea și auzi și care vorbește mai tare decât orice am putea spune vreodată. Mulți părinți au observat că, de foarte timpuriu în viață, copiii lor își formează un fel de „detector” de ipocrizie care capătă o tot mai mare acuratețe și finețe odată cu trecerea anilor. Prin urmare, trebuie să știm că multe persoane cu care intrăm în contact și cărora le dăm mărturie au și o capacitate bine dezvoltată de a recunoaște deosebirea dintre experiența spirituală autentică și o spiritualitate de fațadă.

2. Ce ne spune Pavel despre influența pe care Dumnezeu vrea ca poporul Său să o exercite asupra altora? 2 Corinteni 3:2,3

Nu trebuie să subestimăm influența intenționată și neintenționată pe care o exercităm asupra celor din jur. Viața creștină trebuie să fie ca o scrisoare trimisă de Isus Hristos lumii. Dacă este scrisă pe o inimă înnoită de harul divin, scrisoarea aceasta va confirma puterea Evangheliei de a transforma viețile și va fi o mărturie în favoarea Domnului.

Ai fost influențat de oameni ale căror fapte corespundeau cu mărturisirea lor de credință? În cel fel ai fost afectat de cei ale căror fapte nu corespundeau cu mărturisirea lor de credință? Ce poți să faci pentru a nu uita că acțiunile tale îi influențează pe alții într-un fel sau în altul?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii să explice cum le pot vorbi celor din jur, prin stilul lor de viață, despre puterea lui Dumnezeu de a transforma viața.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să își dorească să ilustreze prin viața lor frumusețea și bunătatea lui Dumnezeu.

La nivel practic: Să manifeste dragostea și compasiunea lui Dumnezeu față de omenire prin modul în care se poartă cu alții.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Viața noastră, ca o carte deschisă

- A. Ce lucruri din viața noastră le arată prietenilor și vecinilor noștri că Dumnezeu ne-a schimbat?
- B. Cum S-a identificat Isus cu cei pe care venise să îi slujească? Cum le-a arătat că le cunoștea nevoile, că îi accepta și că îi iubea așa cum erau?

II. Sentimente: O slujire din dragoste

- A. Ce simțim atunci când cineva ne poartă de grijă?
- B. Cum reușește ospitalitatea să-i atragă pe oameni la Hristos?
- C. Ce alte aspecte ale frumuseții și bunătății lui Dumnezeu putem ilustra prin modul nostru de viață?

III. Practic: Evanghelizare prin ospitalitate

- A. Cum ne putem identifica personal cu nevoile vecinilor și ale colegilor noștri de serviciu?
- B. Ce activitate a bisericii ne atrage cel mai mult? Cum putem ține cont de acest lucru în lucrarea noastră cu alții?
- C. Ce putem face pentru alții pentru a da dovadă de faptul că Duhul Sfânt lucrează la inimile noastre?

Rezumat: Lucrarea Duhului Sfânt din inimile noastre este confirmată prin modul în care trăim și prin dragostea și compasiunea noastră față de alții.

În fiecare zi, trecem în grabă pe lângă oameni pe care nu-i cunoaștem – îi întâlnim pe stradă, așteptăm împreună la un rând. Uneori, arătăm că le-am observat prezența printr-un zâmbet sau o ușoară înclinare a capului. Dorința lui Dumnezeu este ca, toți acești oameni să Îl primească în viața lor. Noi nu putem sta de vorbă cu toți cei pe care îi întâlnim zilnic, dar putem contribui la împlinirea Planului Său de Mântuire pentru fiecare om.

3. Ce spune Domnul Isus în Matei 9:36-38 și cum se aplică aceste cuvinte la sfera ta de prieteni și de cunoscuți?

Mulțimile pe care le-a văzut Isus atunci erau necăjite și risipite. Oamenii erau atât de descurajați, încât își pierduseră ultima picătură de credință. Aceia cărora Dumnezeu le dăduse în grijă bunăstarea spirituală a poporului Său își neglijaseră datoria, iar oamenii erau risipiți și descurajați. Lui Isus I S-a făcut milă de ei – știa că aveau nevoie de un păstor spiritual.

Printre mulțimile de oameni cu care ne întâlnim, se găsesc și oameni consacrați lui Isus, dar se găsesc mult mai mulți care au o nevoie disperată de Păstorul cel Bun, au nevoie să le vorbim despre Hristos.

Mântuitorul, ucenicii și alți câțiva urmași ai Săi au participat la secerișul Evangheliei, dar recolta era tot mai mare și, odată cu ea, creștea și nevoia de lucrători. Probabil că, îndemnându-i să se roage ca Domnul să scoată lucrători pentru seceriș, Isus intenționa să îi facă pe unii dintre urmașii Săi să se gândească la chemarea lor de a lucra și, totodată, să le dea făgăduința că Dumnezeu cunoaște nevoia aceasta și va scoate mai mulți lucrători.

Cele mai multe biserici sunt înconjurate de niște holde atât de întinse, încât a lăsa secerișul în grija câtorva membri nu este o soluție. Când avem compasiune față de oamenii care locuiesc în jurul bisericilor și caselor noastre (și numărul lor se ridică uneori la câteva mii), simțim și noi nevoia de a ne ruga ca Domnul secerișului să scoată lucrători și ne dăm seama că putem să fim noi înșine lucrători pentru El.

Când discutăm despre misiune și evanghelizare, este important să reevaluăm continuu posibilitatea unui seceriș local. Oamenii din aceste zone (dintre care mulți Îl caută deja pe Dumnezeu) vor fi impresionați de compasiunea noastră pentru ei.

Ce înseamnă cuvântul „compasiune”. Ce poți învăța din propria suferință și din nevoia ta după compasiune? Cum te poți deprinde să manifesti mai multă compasiune față de cei din jurul tău?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: O mărturie personală eficientă este rezultatul natural al vieții sfințite.

Acest studiu are ca obiectiv viața creștină autentică, în care ceea ce suntem (modul în care trăim) este mai important decât ceea ce mărturisim a crede.

De discutat: De ce sunt faptele mai credibile decât vorbele? Ce se întâmplă dacă faptele nu corespund cu vorbele? De ce? Dacă ar fi ca oamenii să facă o afirmație despre mărturia ta, ce crezi că ar spune?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. O scrisoare deschisă – fals sau adevărat?

(Recitește împreună cu grupa Ioan 13:35 și 2 Corinteni 3:2,3.)

Care este deosebirea dintre un creștin autentic și un creștin prefăcut? În Ioan 13:35 avem semnul de identificare al adevăraților urmași ai lui Hristos: dragostea neumbrită de egoism sau de mândrie, dragostea care recunoaște demnitatea fiecărui om printr-o purtare politicoasă, amabilă și binevoitoare.

Credincioșii din Corint erau ca o scrisoare deschisă citită de toți oamenii: ei dădeau dovadă de o schimbare reală a inimii, ei Îi permiteau Duhului Sfânt să scrie „pe niște table care sunt inimi de carne” și nu „pe niște table din piatră” (2 Cor. 3:3; compară cu Ier. 31:33).

De discutat: Citește textele următoare și apoi răspunde la întrebări: Ieremia 17:1; 32:38-40; Exodul 31:18; Ezechiel 36:25-27.

Păcatul este săpat în inimile noastre cu „o daltă de fier, cu un vârf de diamant” (Ier. 17:1 – *NTR*). „Cu o astfel de unealtă erau gravate numele idolilor pe coarnele altarelor lor. Ideea este că păcatul lui Iuda era... imprimat în popor ca în piatră. Cât de diferit este să ai scris în inimă Cuvântul lui Dumnezeu ([Ier.] 31:33)!” (*The MacArthur Study Bible*, pag. 1086, 1087)

Ce instrument de scris folosește Dumnezeu pentru a scrie Legea? (Exodul 31:18) Folosirea unei unelte de fier ne lasă să înțelegem că păcătosul este de neînduplecat. Dar faptul că Dumnezeu scrie cu degetul Său ne arată dorința Sa de a înlocui duritatea pietrei cu inima de carne și de a scrie Legea Sa în inima fiecăruia.

În loc să le oferim oamenilor ce credem noi că au nevoie, trebuie să aflăm ce consideră ei că este important, care sunt îngrijorările lor, problemele lor, care consideră ei să sunt nevoile lor.

4. Cum aborda Pavel diferite categorii de oameni și cum încerca să se identifice cu nevoile și cu îngrijorările lor? Ce lecție putem desprinde de aici? 1 Corinteni 9:20-22 (Vezi și Evrei 4:15.)

Fără a face compromis în chestiunile de principiu, apostolul Pavel a fost dispus să meargă oriunde și să facă tot ce putea pentru a-i convinge pe oameni de adevărul Evangheliei. Cu alte cuvinte, el a fost dispus să se pună în locul lor, „să intre în pielea lor” din dorința de a-i înțelege și de a afla care era metoda cea mai bună prin care putea să-i câștige pentru Hristos.

De multe ori, încercăm să le oferim oamenilor ceea ce considerăm noi că au nevoie. Ar trebui ca mai întâi să aflăm care consideră ei că sunt nevoile lor. A ne pune în locul lor înseamnă a încerca să înțelegem viața din perspectiva lor și toate lucrurile care li se par complicate și controversate; înseamnă a încerca să le înțelegem durerile și bucuriile; înseamnă a-i întâmpina acolo unde se află.

Așa a făcut Isus. Când a fost pe pământ, El S-a identificat cu aceia pe care a venit să îi salveze. El poate înțelege luptele și durerile noastre, pentru că a trecut prin ele. El a suferit mari dezamăgiri, a îndurat acuzații false, respingere și pedepse nedrepte. El a fost „Dumnezeu cu noi”, simțind cu noi în cel mai deplin sens al cuvântului. Mai mult, pentru că a trecut prin experiențele noastre, El poate să îi întâmpine pe toți oamenii acolo unde se află ei. Când citim Evangheliile, descoperim că Isus nu a avut o singură metodă de evanghelizare și de mărturie personală. Când S-a întâlnit cu femeia de la fântâna lui Iacov, El i-a vorbit despre apa vie. Țăranilor le-a spus pilde despre semănat, despre recoltat și despre vreme. Pescarilor le-a vorbit despre pește, despre plase de pescuit și despre furtuni. Isus avea o metodă minunată de a prezenta marile adevăruri spirituale, legându-le de problemele obișnuite ale vieții. În felul acesta, cei care Îl ascultau aflau despre apa vie și despre nevoia de a semăna sămânța Evangheliei. Mulți dintre ei au devenit pescari de oameni.

Cum este trecută Legea lui Dumnezeu de pe tablele de piatră în inima noastră? Ce înseamnă să ai Legea lui Dumnezeu în inimă? (Ezech. 36:25-27)

II. Prea puțini lucrători

(*Recitește împreună cu grupa Matei 9:36-38.*)

Isus a văzut că era mult de făcut pentru Împărăția Sa și că erau foarte puțini lucrători. Însă El nu le cere ucenicilor decât: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” Cine „conduce” secerișul?

De discutat: De ce îi îndeamnă Isus pe ucenici să se roage să fie mai mulți lucrători? De ce nu-i îndeamnă să lucreze mai mult? Cât timp petrecem în rugăciune și cât în lucrare? Ce e mai ușor și de ce: să ne rugăm sau să lucrăm? Ce relație există între rugăciune și lucrare? Cum este lucrarea noastră dacă ne rugăm prea puțin? Dar viața de rugăciune dacă lucrăm prea puțin?

De meditat: „Pe măsură ce activitatea crește... apare primejdia de a ne încrede în planurile și metodele omenești. Există tendința de a ne ruga mai puțin și de a avea credință puțină. La fel ca ucenicii, suntem în primejdia de a pierde din vedere dependența noastră de Dumnezeu și de a căuta să facem un mântuitor din activitatea noastră. Trebuie să privim fără încetare la Isus și să ne dăm seama că puterea Lui este aceea care împlinește lucrarea. Deși trebuie să lucrăm cu râvnă pentru mântuirea celor pierduți, trebuie să ne luăm timp și pentru meditație, rugăciune și studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Numai lucrul săvârșit cu multă rugăciune și sfințit prin meritele lui Hristos se va dovedi în cele din urmă a fi folositor spre bine.” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 362)

III. Adaptare la cei cărora le vorbești

(*Recitește împreună cu grupa 1 Corinteni 9:20-22 și Evrei 4:15,16.*)

Pavel era sensibil față de ascultătorii săi. El nu-i îndepărta și nici nu-i copleșea prezentându-le cunoștințele și experiența lui. El căuta să le cunoască preocupările și îi întâmpina acolo unde se aflau, folosind cuvinte pe care ei să le înțeleagă, dar fără să își încalce principiile. Pavel își adapta metodele pentru a-i câștiga pe oameni pentru Hristos. El era mai preocupat de *eficiența* lucrării, decât de drepturile și de cunoștințele proprii.

Domnul Isus Însuși a folosit această metodă (vezi Ioan 1:14; Evrei 4:15,16). Renunțând la drepturile și la puterea Sa, El S-a făcut ca unul

Există o zicală, potrivită în contextul discuției despre câștigarea oamenilor pentru Hristos, care spune: „Oamenilor nu le pasă cât de multe știm până când nu află cât de mult ne pasă.” Putem să vorbim și să predicăm oricât, dar, dacă oamenii se simt neînțeleși, neiubiți și neacceptați, mărturia noastră este grav afectată, oricât de elocventă ar fi predicarea noastră și oricât de logice și adevărate ar fi ideile noastre.

Un exemplu practic de interes față de ei este ospitalitatea. Ospitalitatea include acceptarea, omenia, deschiderea, preocuparea, generozitatea, amabilitatea și prietenia. Toate aceste calități ne arată cum vrea Dumnezeu să se poarte creștinii unii cu alții și cu aceia pe care vor să-i câștige pentru El.

5. Citește relatarea din Marcu 5:1-19 despre omul posedat de demoni. Care dintre cuvintele adresate de Isus acestui om fac referire la faptul că prietenii sunt mai receptivi la Evanghelie dacă le-o împărtășim noi? Cum ne putem deprinde să aplicăm acest principiu în lucrarea personală de slujire și mărturie?

Isus ar fi putut să-l îndemne pe om să se întoarcă în cetatea lui și să le povestească tuturor cum a fost vindecat. Totuși El i-a poruncit în mod expres să meargă la prietenii lui, ceea ce ne arată o dată în plus cât de adevărat este faptul că aceia cu care avem deja o relație apropiată sunt cei mai receptivi la vestea bună despre dragostea, harul și eliberarea pe care ni le oferă El. La rândul lor, prietenii noștri le vor împărtăși vestea bună prietenilor lor și, astfel, mesajul Evangheliei se va răspândi.

Ceea ce este important în acest proces este să avem prieteni în afara cercului de credincioși. Unii lucrează în mijlocul oamenilor din afara bisericii și au multe cunoștințe, dar cunoștințele nu sunt același lucru cu prietenii apropiați. Totuși cunoștințele pot deveni prieteni prin așa-numita „evangelizare prin ospitalitate”. Evangelizarea prin ospitalitate este un rod al ospitalității ca stil de viață. Ea nu este o manifestare temporară, ci un mod de viață. (Vezi și Luca 14:12-14.)

Ce poți face pentru a fi mai ospitalier cu cei din jurul tău? Cum te poți deprinde să te dăruiești pe tine însuși pentru a ieși în întâmpinarea nevoilor celor pe care vrei să-i câștigi?

dintre noi, îndurând suferința vieții la fel ca noi. Ca unul care are „milă de slăbiciunile noastre” și care „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi”, El slujește acum în ceruri ca Mare-Preot al nostru.

De discutat: Citiți 1 Cor. 9:22,23. De ce a folosit Pavel această metodă în lucrarea sa cu oamenii? Cât de eficientă a fost? De unde știm? Cum muștră exemplul lui Isus mândria noastră, dar și indiferența celor ce nu vor să creadă? Cum putem integra metoda lui Isus și pe cea a lui Pavel în viața noastră?

IV. Prieteni și dușmani

(Recitește împreună cu grupa Marcu 5:1-20.)

În acest pasaj dinamic din Evanghelia după Marcu, demonii țipă, porcii guiță, iar oamenii Îl imploră pe Isus să plece. Isus îl trimite pe fostul demonizat la cei care Îi deveniseră dușmani pentru a și-I face prieteni.

De discutat: În Decapole („Zece orașe”) locuiau mai mult păgâni și doar un număr mic de evrei. La început, oamenii nu au vrut să Îl asculte pe Isus, dar dispoziția lor s-a schimbat când unul de-al lor a fost transformat atât de radical. Eficiența mărturiei personale date de fostul demonizat s-a văzut când Isus S-a întors în cetate: „... lumea s-a adunat în jurul Lui și, timp de trei zile, nu numai locuitorii unui oraș, ci mii de oameni din toate împrejurimile au ascultat solia mântuirii.” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 340, 341)

De ce l-a îndemnat Isus pe demonizat să se întoarcă la ai lui și să le povestească ce a făcut Domnul pentru el? De ce nu și-a luat timp să-l instruiască la fel ca pe ucenici și apoi să-l trimită să mărturisească despre El?

V. Puterea Cuvântului

(Recitește împreună cu grupa Ioan 17:11-19 și Col. 4:2-6.)

În rugăciunea Mântuitorului, descoperim secretul puterii de care avem nevoie. Ce înseamnă a trăi în lume, dar a nu fi din ea? Înseamnă a fi sfințiți prin adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Cum are loc sfințirea? „Urmașul lui Hristos este sfințit (pus deoparte pentru o lucrare sfântă, curățit și făcut sfânt) prin credință și prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4:12). El a acceptat deja iertarea prin moartea ispășitoare a lui Hristos (Evrei 7:26,27). Însă aplicarea zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu are un efect purificator asupra minții și inimii noastre. Scriptura ne arată unde

Ocaziile în care oamenii îi abordează pe creștini cu întrebarea: „Ce trebuie să fac să fiu mântuit?” sunt rare. În general, credincioșii trebuie să pornească ei înșiși în căutarea oilor pierdute. Unii afirmă că biserica se aseamănă mult cu o fortăreață din care ies câțiva oameni cu ocazia unei campanii de evanghelizare sau a unei activități misionare pentru a aduna câțiva convertiți și pentru a-i învăța să nu se apropie prea mult de lumea din care au fost mântuiți. Nu discutăm aici dacă lucrul acesta este adevărat sau nu. Ideea este că relațiile semnificative de prietenie ale multor adventiști de ziua a șaptea cu oamenii din afara cercului de credincioși sunt puține sau chiar inexistente. Este adevărat că e important să evităm influențele nesfinte, dar, într-o anumită măsură, izolarea ne împiedică să le ducem oamenilor mesajul Evangheliei.

6. Citește cu atenție Ioan 17:11-19. Ce ne spun aceste versete despre locul creștinului în lume? (Vezi și Col. 4:2-6.)

Putem extrage din aceste versete următoarele adevăruri despre relația dintre ucenicii lui Isus și lume: ei sunt în lume (vers. 11); ei nu sunt din lume (vers. 14,16); ei nu vor fi luați încă din lume (vers. 15); Isus i-a trimis în lume (vers. 18).

Cu toții ne naștem în lumea aceasta și Dumnezeu ne-a dat de făcut o lucrare atâta timp cât trăim aici. Isus ne-a trimis în lume la fel ca pe primii Săi ucenici, pentru a spune la cât mai mulți oameni despre El și despre făgăduința mântuirii pe care o oferă întregii omeniri.

Misiunea noastră este să lărgim în mod deliberat câmpul misionar personal. Pentru aceasta, s-ar putea să fim nevoiți să facem schimbări în stilul nostru de viață pentru a veni în contact cu cât mai mulți oameni nereligioși. Aceasta nu înseamnă să ne compromitem principiile, convingerile și valorile, ci doar să căutăm ocazii – fără a ne păta conștiința – de a ne împrieteni cu ceilalți și de a deveni pentru ei canale ale adevărului lui Dumnezeu.

În general, noi folosim metoda invitației, așteptând ca oamenii să vină la noi, dar Domnul ne-a spus că noi trebuie să mergem la ei. De aceea este necesar să ne întrebăm cât de mult ne-am retras din lume și dacă nu cumva lucrarea de evanghelizare nu mai este la fel de eficientă din cauza aceasta.

Privește la tine: Ai tendința de a trăi izolat, departe de lume? Sau, dimpotrivă, ești prea înrădăcinat în ea? Ce poți face pentru a te deprinde să trăiești în lume (și să fii o mărturie pentru oameni), dar să nu fii „din ea”?

este păcatul, ne îndeamnă să îl mărturisim, reînnoiește relația noastră cu Hristos și ne conduce înapoi, la cărarea cea dreaptă.” (*Life Application Study Bible*, pag. 1859)

Când suntem sfințiți prin Cuvântul lui Dumnezeu, inima noastră este plină de bucurie și suntem gata să mergem în lume ca reprezentanți ai Săi și să ne rugăm pentru ocazii de a le vorbi oamenilor despre El.

Coloseni 4:2-6 prezintă pașii unei lucrări eficiente pentru Hristos:

- (1) ia-ți timp zilnic pentru un program regulat de rugăciune serioasă;
- (2) fii atent și cultivă spiritul de recunoștință față de Dumnezeu;
- (3) roagă-te pentru tine și pentru ceilalți ca să ai ocazia de a le vorbi clar despre Hristos;
- (4) fii înțelept în relațiile cu alții, fructificând la maximum oportunitățile;
- (5) cuvintele tale să fie întotdeauna pline de har, de tact și de amabilitate, o mireasmă de la viață spre viață.

De discutat: Ioan 17 și Coloseni 4 sunt două pasaje care ne oferă planul detaliat al trăirii unei vieți autentice de evanghelizare și mărturie personală. De ce este atât de importantă aplicarea zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu? Cum aplicăm Cuvântul lui Dumnezeu în viețile noastre?

3. APLICĂ!

Discutați în grupă metodele folosite de Domnul Isus în lucrarea cu diferite categorii de oameni. Analizați pe rând fiecare caz: Ioan Botezătorul (Luca 7:18-23), femeia de la fântână (Ioan 4:1-30), omul bolnav de treizeci și opt de ani (Ioan 5:1-15), femeia văduvă (Luca 7:11-17), Zacheu (Luca 19:1-10), Iuda Iscarioteanul (Ioan 13:1-5, 21-30), Nicodim (Ioan 3:1-21; 7:50-52; 19:39, 40), Toma (Ioan 11:14-16; 20:24-29), Pilat (Ioan 18:33-19:1). Ce știm despre fiecare? Ce nevoie/dorință a fost exprimată? A existat și o nevoie neexprimată/neconștientizată? Ce a făcut Isus pentru acel om?

El a avut multe rezultate pozitive, dar au fost și oameni care L-au respins. Gândul acesta ar trebui să-i încurajeze pe membri în ceea ce privește lucrarea lor cu oamenii.

4. ILUSTREAZĂ!

Activitate: Analizați metodele folosite de Domnul Isus cu diferiți oameni. Ce putem învăța de aici? Gândește-te la câteva persoane pe care le cunoști și scrie pe o hârtie ce ai putea face concret pentru fiecare. Roagă-te ca Dumnezeu să-ți dea ocazia de a lucra pentru ele și notează rezultatele.

Locul activității tale misionare în planurile bisericii. Cele mai multe departamente ale bisericii locale funcționează de obicei după un plan bine organizat și sunt foarte active, dar e posibil ca membrii care sunt implicați într-un anumit departament să nu știe foarte multe despre ceea ce se petrece în alte ramuri ale activității bisericii. Mai mult, e posibil să nu existe un plan general de evanghelizare pe care să-l cunoască echipa fiecărui departament și, prin urmare, la care să poată contribui. În scopul încurajării, al susținerii și al evaluării eficiente, cel mai bine este ca activitatea ta de evanghelizare și mărturie să facă parte din strategia generală a bisericii. În acest sens, îți oferim următoarele sugestii:

- Discută cu pastorul, cu prezbiterii sau cu coordonatorul Departamentului Lucrare Personală pentru a afla ce obiective au fost stabilite și ce strategii sunt aplicate în vederea atingerii acestor obiective. Tu trebuie să descoperi care este locul activității de evanghelizare și mărturie alese de tine în planurile bisericii și cum poți contribui la atingerea obiectivelor ei.
- S-ar putea ca, deși biserica ta are o activitate intensă de evanghelizare, să nu existe un document în care să fie stipulate obiectivele și strategiile ei. Discută cu pastorul, cu prezbiterii sau cu coordonatorul Departamentului Lucrare Personală despre obiectivele lor personale pentru evanghelizare. Ia notițe în timpul discuției. Îți vei forma astfel o imagine despre viziunea lor cu privire la evanghelizare și vei putea propune obiective și metode de lucru.
- În momentul acesta poți decide să te alături unei activități misionare deja existente. În cazul în care activitatea aleasă de tine deschide un câmp nou pentru evanghelizare sau mărturie, este necesar să formezi un mic grup de oameni cărora să le împărtășești viziunea ta. Prezintă obiectivele și strategiile pe care le vei utiliza pentru a atinge aceste obiective.

Pentru discuție

1. „Prea adesea, influența predicii ținute de la amvon este combătută de predica ținută de viața acelor care pretind că sunt susținătorii adevărații.” (Ellen G. White, *Mărturie*, vol. 9, pag. 21) Ce fel de mărturie dă viața ta și, prin comparație, ce fel de mărturie dau cuvintele tale sau mărturisirea ta de credință?
2. În ce măsură este integrată biserica în comunitatea locală? Dacă ar dispărea mâine, ar fi afectați în vreun fel oamenii din localitate? În ce fel?

O fostă ateistă lucrează pentru Misiunea Femeii

Am fost o ateistă convinsă. Eram profesoară de fizică și astronomie și simțeam că am misiunea de a-mi convinge elevii că nu există Dumnezeu.

Apoi, fratele meu a devenit creștin – creștin adventist. Nu eram sigură că el credea cu adevărat, dar era sigur că lucrul acesta avea să ne creeze probleme. Fratele meu a încercat să mă convingă să studiez Biblia, dar n-am vrut să-l ascult. Chiar i-am interzis să mai spună în prezența mea vreun cuvânt despre acest subiect. Apoi, mi-a trimis studii biblice și literatură religioasă, dar am refuzat să deschid coletele. I-am amintit că Marx spunea că religia este „opiul poporului” și am refuzat să fiu „mânjită” de astfel de superstiții.

Fratele meu a continuat să-mi trimită literatură. M-am hotărât să citesc ce îmi trimisese, ca să-i pot arăta erorile noii sale credințe. Am deschis primul plic și am citit prima lecție, apoi am mai citit una și încă una... Studiul 6 vorbea despre a doua venire a lui Isus. Ceva mi-a atins inima. Interesul îmi fusese trezit. M-am întors și am recitat fiecare studiu. Am completat cu grijă răspunsurile. M-am trezit studiind nerăbdătoare fiecare lecție pe care o parcurgeam.

Am găsit mica biserică adventistă din oraș, și am început să o frecventez. Am început și să citesc Biblia. Când i-am spus fratelui meu că studiam Biblia, am petrecut împreună momente prețioase de descoperiri minunate. Pentru prima dată în viață, am simțit prezența lui Dumnezeu în viața mea când ne-am rugat împreună.

La început, credeam că doar vegetarienii care aveau și o ținută ultraconservatoare erau adevărații copii ai lui Dumnezeu. Dar El mi-a descoperit că adevărații Săi copii nu se concentrează pe înfățișare sau pe faptele pe care le văd oamenii, ci ei caută să aibă o inimă curată înaintea Lui. Atunci m-am simțit cu adevărat liberă și fericită. Am învățat să îi iubesc pe credincioșii care nu sunt ca mine. Am învățat să-i iubesc pe ceilalți pentru că Domnul i-a iubit și El vrea ca noi să fim lumina Sa în lumea aceasta întunecată.

După patru ani de la botez, Conferința m-a invitat să devin director al Departamentului Misiunea Femeii. Eu, o fostă atee convinsă, să le învăț pe alte femei să-L iubească pe Dumnezeu! El nu conținește să mă uimească. Mi-a atins inima prin rugăciunile fratelui meu și prin literatura asigurată de darurile pentru misiune oferite de frații din lumea întregă. Iată ce se poate face cu darurile dumneavoastră!

Tatiana Modreva își trăiește credința în vestul Bulgariei.